

upotrebi iz *Države*. Kao što smo već rekli, pojam mimesisa kod Platona ima znatno širu upotrebu nego što je to kritika umetnosti u *Državi*. Međutim, ono što je za nas ovde bitno jeste da nasuprot mimesis ovde nije razumljen kao podražavanje stvari koja ima veću stvarnost od čina podražavanja. Dakle, na delu nije to da je mimesis izvedeni fenomene. U pogledu na školsku priču o mimesisu kod Platona, ovde je na delu Gadamerovo obrtanje smisala podražavanja. Naime, Gadamer kaže: “U pogledu spoznaje istinitog bitak prikaza je više od bitka prikazane materije, Homerov Ahil je više nego njegov pralik.” (144) Umetničko delo nije prosto podražavanje stvarnosti, već je način na koji stvarnost dolazi do onoga što ona tek jeste. Gadamer nastavlja: “Mimički praodnos, koji razjašnjavamo, sadrži, dakle, ne samo to da je prikazano tu već i to da je istinskije došlo u ovo Tu. Podražavanje i prikaz nisu samo odražavajuće ponavljanje, već spoznaja biti. Zato što oni nisu puko ponavljanje, već »iznošenje « u njima se istovremeno primišlja i posmatrač. Oni u sebi sadrže bitnu vezu sa svakim za koga je prikaz.” (145)

Dakle, ako umetnost prikazuje bit nečega, ako u njoj dolazi stvar u ono što ona jeste, onda umetnost nije puko podražavanje niti je ona puko ponavljanje nekog postojećeg bića ili događaja. Ona je ponovno poznavanje i u tom smislu je ona za Gadamera prepoznavanje. Dakle, ovde se Platonova *anamneis* razume kao proces u kojem dolazi do toga da se sada, po prvi put faktički, ili po redu spoznaje, nešto javlja kao ono samo, analogno Platonovoj tezi da mi ne poznajemo ono što mislimo da znamo, tj. stvari koje mislimo da su nam bliske zapravo su nam daleke, jer se znaju tek u pogledu na ono najdalje, na ideje. Da bi zaista nešto znali, ono pojedinačno u njegovom bitku, mi to možemo znati tek ukoliko ga prikažemo, odnosno pokažemo pod okliljem samog *eidos*-a, ukoliko ono što nam je poznato poznajemo na novi način, ukoliko ga prepoznamo. Umetnost je